

Meridiana

Acció Socialista Democràtica

...entenem que és urgent assolir, de moment, la concentració, el més àmplia i poderosa que sigui possible, de totes les forces, unides pels ideals de CATALUNYA, DEMOCRACIA I SOCIALISME, deixant de banda tot allò negatiu que ens hagi separat i sacrificant-ho tot per l'assoliment de la llibertat de la nostra Pàtria;

(De la crida als socialistes catalans)

C. E. H. I.

Primer de Maig, esperança

Vint anys sota el jou de la sabata d'un "junker" que revindica un Dret Diví en efígie damunt d'una moneda que abans era de plata i que ara és de níquel sense noblesa. Catalunya ha passat una prova terrible que, potser, històricament, li serà d'un profit nacional immens. Totes les institucions reivindicades a precari; tots els drets a la personalitat i a la cultura pròpies que s'havien anat aconseguint en mig segle de lluites i d'afanys, foren esmicolades en una sola jornada quan l'"espadón" dels latifundistes espanyols posà les ferradures sobre els venerables adoquins dels carrers de Barcelona. Tot l'Imperi Vertical, que és així perquè horitzontalment fa riure a les fantasmes de la història, pesa damunt Catalunya com un destí imposat que li fa basca.

Vint anys engabiada, engrillonada, a les fosques i muda. Vint anys posada al jou i lligada al potre de les más inversemblants tortures. Vint anys estovant-se en les maceracions i l'assimilisme més desvorgonyit i cínic. La joventut catalana d'aquest temps ha passat per totes les aleacions i totes les amalgames espirituals que a uns conqueridors colonialistes, sorgits dels retauls de Covadonga, se'ls ha pogut acudir.

Qualsevol diria, en saber-ho, que els botxins havien aconseguit afeblir la voluntat i dislocar els tendums de la nació màrtir.

Doncs no. De tant en tant s'encén la flamarada, fugissera com un llamp, d'una data que li recorda qui és, què ha estat i què espera ésser demà, quan sigui alliberada.

Hi ha dates que li parlen de jornades felices; altres del dolor de les guerres i de caigudes de genolls, com ara. De dies de lluita gloriosa i feconda. Onzes de setembre i dinous de juliol.

Però n'hi ha com la d'ara; aquests primers de Maig, que tenen un altre color i un altre clima. Són plens de llum i perfumats. Són dies d'esperança.

Primer de Maig, Dia del Treball i de la lluita sense febleses. Lluita universal de les vuit hores, que regà el món de sang treballadora, però que a la fi assolí la victòria.

¡Primer de Maig ple de llum dels carrers de Barcelona! Aquest darrer es despertà dient a cau d'orella de la gent que la demagògia feixista havia fracassat i que la realitat obrera catalana, aquella que espaordia Martínez Anido i Arlegui i sabé batre's contra l'exèrcit feixista el 19 de juliol, es va posant en peu una mica més cada dia, a recer de les estafes franquistes al poble, al caliu dels seus sofriments i a la fredor de les cendres de les decepcions d'aquells que pensaven que era igual Franco que una altra cosa.

Els treballadors catalans han sentit passar en aquest darrer Primer de Maig pels carrers de Barcelona els remolins inicials de la turbonada que es prepara. La bandera catalana de les quatre barres, la roja i negra de la Confederació i la roja del socialisme català, han començat, també,

a tremolar, freturant encapçalar les multituds irades, en marxa incontenible a la reconquesta i a la llibertat.

Barcelona, com sempre en el transcurs de la història de les lluites dels obrers catalans, vibra i la oscil·lació de les ondes que cada vegada abasten un camp més extens porten el cant de llibertat que a no trigar gaire atronarà novament per tots els àmbits de la pàtria.

La joventut catalana, les joves promocions dels treballadors, han fós el seu esperit de rebel·lia contra la dictadura oprobiosa amb l'afany dels joves universitaris per a esbandir de la nostra terra els mètodes d'indignitat, d'enviliment i de retrocés moral i intel·lectual que el franquisme propicia.

Un cant d'esperança ha emergit aquest primer de maig de Catalunya, que si a l'interior del país esclavitzat ha rebotat amb ecos que el mantenen viu, fora de la pàtria ha

de ressonar en el cor dels milers i milers de desterrats com una invocació a la concòrdia fraternal entre aquells que rosegant la nostàlgia de cada dia es deleixen pel retorn a la terra alliberada.

De res valdrien les entusiastes afirmacions si no anessin seguides de la resolta decissió de persistir en la lluita, d'aquesta lluita que en cada situació va prenent formes noves però que, fonamentalment, s'inspira en ideals incommovibles.

Tant els que a l'inferior del país com a l'exili no hem cedit en la nostra fidelitat a la causa que vàrem defensar amb les armes, la de l'alliberació nacional i social del nostre poble, no podem transigir en res que posi en perill el desenvolupament pacífic de la nostra vida nacional vers un futur capaç de contenir el grau de progrés en tots els ordres que ja alboreja en la resta dels pobles del continent europeu, experimentats, com nosaltres, en la tragèdia desencadenada per la reacció i el feixisme.

Hem d'anar a refer les coses que s'han anorreat. Les organitzacions i les aspiracions màximes que les feien vives. Però cal crear-ne de noves; si més no, les que poden cimentar els novells conceptes d'unitat i de col·laboració que han nascut a recer de contactes obligats per la dissort, que mai no s'haurien esdevingut en el triomf d'algun sector o ideologia. Aquesta és la part positiva de les derrotes, que ens fa veure la mesquinesa de les posicions particulars irreductibles, demagògiques o dogmàtiques. Cada sector, cada partit, cada corrent ideològic té una raó particular digna d'esment. Es la part de raó del gran conjunt nacional que sap anar endavant, uns més adelerats que els altres, però endavant al cap i a la fi. Avui, doncs, la unitat cal fer-la entorn d'un programa, d'un ideal que ens sigui comú a tots i que és tan ampli com ambicions, tan complert com encoratjador i es resum en dues paraules: CATALUNYA i LLIBERTAT.